

Hồi 04

Thất Phách U Linh Chương

Đến một lối rẽ, Thạch Yến bảo:

- Phía tả ta đã tìm kỹ rồi. Nếu cần, ngũ sư đệ cứ theo bên tả thử tìm lại. Ta sẽ tìm thêm bên hữu, hi vọng có kết quả.

Điền Hồ gật đầu:

- Tiểu đệ có ý này, chúng ta cứ lấy một canh giờ làm hạn định, dù có tìm thấy tiểu sư muội hay không, hễ đến thời hạn thì chúng ta cùng quanh lại nơi này hội diện. Và nhờ lâm địch, đệ muốn nói để đề phòng, chúng ta hãy lấy ba tiếng hú làm hiệu, hai ngăn một dài. Được chứ, nhị sư tỷ?

Thạch Yến nhìn sững Điền Hồ:

- Việc gì ngũ sư đệ bày vẽ, làm cho vấn đề thêm nghiêm trọng? Nhưng cũng được, chúng ta cứ tiến hành. Đi thôi!

“Vút...”

Chờ Thạch Yến đi khuất, vẻ mặt khắc khổ của Điền Hồ chợt biến mất, để thay vào đó là một gương mặt lạnh như băng, biến Điền Hồ thành con người khác hẳn. Hấn nhanh như tên bắn lao đi, nhưng thay vì đi theo mé tả như Thạch Yến phân phó, hấn cứ nhắm thẳng vách đá đối diện để vùn vụt lao lên cao thật cao.

Sau đó, khi đã dừng chân ở một động khẩu cao hơn bằng độ mười mười lăm trượng, hấn lạnh giọng gọi vào động khẩu:

- Các hạ còn chờ gì nữa chưa hiện thân? Đừng để Điền Hồ này phải thất lễ, chưa động khẩu đã vội động thủ.

Từ bên trong lập tức có bóng người ung dung xuất hiện:

- Thiếu hiệp quả có thính lực tinh tường. Thật khó tin người có bản lãnh như thiếu hiệp lại chỉ là đệ tử thứ năm của Đoàn Quan Sơn, chưởng môn Thanh Thành Phái.

Điền Hồ cau mày, nhìn nhân vật nọ:

- Nam Cung Phách các hạ vốn là chưởng môn nhân đại phái Không Động, cơ sao lại có hành vi lén lút, không quang minh lỗi lạc xứng với thân danh?

Nam Cung Phách cười lạnh:

- Là ta lén lút hay chính thiếu hiệp là nhân vật có quá nhiều hành vi ám muội thì sẽ rõ. Phiền Đaoan Mộc chưởng môn cùng xuất đầu lộ diện cho.

Câu Nam Cung Phách nói khiến cho Điền Hồ ngỡ ngàng. Và hắn không thể không tự buột miệng khi thấy từ bên trong quả nhiên có bóng dáng một nữ nhân xuất hiện và chính là Đaoan Mộc Huyền, chưởng môn phái Côn Luân:

- Quy Túc Đại Pháp của phái Côn Luân quả danh bất hư truyền. Vậy sao có người bảo công phu này của quý phái đã bị Thiếu Lâm Nhất Tăng chiếm đoạt và đã trao cho Đại ác ma Bạch Cốt U Linh?

Đaoan Mộc Huyền lộ vẻ kinh nghi:

- Kiến văn của Điền Hồ thiếu hiệp không ngờ lại quá lịch lãm. Thật đúng như lời nhận định vừa rồi của Nam Cung chưởng môn, hạng người có bản lãnh như thiếu hiệp khó có thể tin chỉ là đệ tử thứ năm của phái Thanh Thành.

Điền Hồ đã lấy lại sự trầm tĩnh, hắn ngang nhiên cất vấn hai nhân vật nhất môn chi chủ:

- Dám hỏi, phải chăng tiểu sư muội của tại hạ là Đoàn Bội Cơ có đúng là do nhị vị ngấm ngấm hạ thủ, làm cho đệ sư muội đột nhiên thất tung?

Đaoan Mộc Huyền thoát nghe liền thất kinh, nhưng ngay sau đó giận dữ quát:

- Thiếu hiệp chớ hồ đồ, khẩu xuất cuồng ngôn. Ta và Nam Cung Phách dù sao vẫn là chưởng môn nhân của nhị đại phái, đáng kể là trưởng bối của Đoàn Bội Cơ, lẽ nào có hành vi ám toán hại người như thiếu hiệp vừa đề quyết?

Riêng Nam Cung Phách thì cau tít đôi chân mày, làm cho gương mặt không giận cũng thành giận:

- Vừa rồi ta có nghe thiếu hiệp và lệnh sư tử Thạch Yến bảo nhau chia ra đi tìm Đoàn Bội Cơ. Vậy lệnh sư muội bị thất tung lúc nào? Có dấu hiệu gì cho thấy đã có kẻ ngấm ngấm hạ thủ lệnh sư muội chẳng?

Phản ứng của cả hai đều rất thật, một người giận dữ vì cho rằng bị nghi oan, người còn lại thì tỏ ra quan tâm đến sự thất tung quá đỗi kỳ bí của tiểu sư muội Điền Hồ, khiến Điền Hồ cũng phải cau mày nghi ngại. Hắn nhìn Nam Cung Phách:

- Tại hạ xin nêu lên một nghi vấn khác, xin Nam Cung chưởng môn bao dung và thành khẩn đáp lời cho.

Nam Cung Phách như biết Điền Hồ muốn hỏi gì, y đáp:

- Về thời gian ta đến đây thì có Đoan Mộc chưởng môn minh chứng. Lúc cùng các phái ly khai nơi này, sau một lúc lâu thuyết phục ta mới được Đoan Mộc chưởng môn chấp thuận để cùng ta quay lại nơi này dò xét thêm hư thực. Chỉ khi đó bọn ta mới phát hiện đã có bốn phái nữa cũng ngấm ngầm quay lại từ lâu. Bọn ta đang định tìm người của bốn phái này thì vì nhìn thấy Thạch Yến và thiếu hiệp xuất hiện nên đành chọn chỗ này để tạm ẩn thân.

Đoan Mộc Huyền do vẫn còn giận nên đành giọng hỏi Điền Hồ:

- Kỳ thực thiếu hiệp định hỏi bọn ta điều gì?

Thoáng hoang mang, Điền Hồ đáp:

- Chuyện là thế này...

Và Điền Hồ lần lượt thuật lại việc bất ngờ xuất hiện của Tư Mã Thông, Tạ Vân Lâu và Cao Như Nguyệt, là chưởng môn nhân của ba phái nếu cộng thêm phái Thanh Thành nữa thì đủ bốn phái như Nam Cung Phách có ý ám chỉ lúc này. Sau đó Điền Hồ nói tiếp:

- Việc những nhân vật chưởng môn nhân đó xuất hiện hoàn toàn ngoài dự kiến của tại hạ, không đúng với tiếng động khả nghi tại hạ đã nghe.

Nam Cung Phách ngờ vực:

- Ý thiếu hiệp muốn thừa nhận tiếng động đó chỉ có một mình thiếu hiệp nghe, trong khi lệnh sư dù là chưởng môn vẫn không thể nghe?

Điền Hồ thở dài:

- Nam Cung chưởng môn hà tất cứ hỏi cặn kẽ như thế. Tại hạ chỉ muốn biết kẻ gây ra tiếng động khả nghi lúc đó liệu có phải do Nam Cung chưởng môn hoặc Đoan Mộc...

Đoan Mộc Huyền lại quát:

- Điền Hồ! Người càng lúc càng hồ đồ, không lẽ người không tin bọn ta chỉ là những người mới đặt chân đến đây sao?

Đoan Mộc Huyền càng phản ứng thì Điền Hồ càng hoang mang. Chợt:

“Hú... Hú... Hú... ú... ú...”

Điền Hồ thất sắc:

- Nguy tai! Nhị sư tử của tại hạ quả nhiên đang gặp nạn.

Nam Cung Phách cũng lộ vẻ khẩn trương:

- Như ta đã nghe thì đây là ám hiệu do thiếu hiệp bày vẽ cho Thạch Yến? Vậy còn chờ gì nữa. Hãy đi tiếp ứng mau!

Và bọn họ cả ba người đều vận dụng kinh công từ trên cao lao xuống, phóng vun vút về phía vẫn đang phát ra ám hiệu của Thạch Yến.

“Vút... Vút... Vút”

Nhìn kinh thân pháp của Điền Hồ không hề chậm chút nào so với cả hai đều là nhân vật đứng đầu đại phái, Đoan Mộc Huyền nghi ngại, hạ thấp giọng hỏi Nam Cung Phách:

- Nam Cung chưởng môn nghĩ sao?

Nam Cung Phách nhún vai và định tìm lời đáp vì hiểu Mộc Đoan Huyền đang ám chỉ điều gì, thì chợt từ bên hữu họ lại vang lên nhiều loạt thanh âm và đều là những tiếng kêu bi thiết.

“A... a...”

“A! Hự!”

Đang thần tốc lao đi, Điền Hồ vút đảo người và chỉ một thoáng đã dừng lại, mặt hướng về nơi vừa phát ra nhiều loại âm thanh thê thảm:

- Sư phụ?! Có mặt đủ bốn phái ở đó, không lẽ mọi người cùng một lúc bị lâm nguy?

Nam Cung Phách liền bật ra tiếng hừ lạnh và lập tức lao vào khu vực Tổng Đàn Bạch Cốt Môn:

- Không vào hang hổ sao bắt được hổ con. Đi!

“Vút...”

Cả Đoan Mộc Huyền cũng lao đi, khiến Điền Hồ phải mất một sát na ngẫm nghĩ vì lưỡng lự mới quyết định chạy theo họ.

“Vút...”

Và lần này, Đoan Mộc Huyền thật sự kinh ngạc khi thấy Điền Hồ tuy xuất phát chậm hơn nhưng chỉ sau thời gian ngắn đã ung dung chạy vượt qua, để bây giờ đang hiên ngang cùng Nam Cung Phách sánh vai lao đi.

“Vút... Vút...”

Nam Cung Phách lập tức ném tia nhìn nghi ngờ cho Điền Hồ:

- Có thể nói đến lệnh sư Đoàn Quan Sơn cũng không thể có bản lĩnh như thiếu hiệp bây giờ.

Điền Hồ chỉ mím chặt môi, mắt đăm đăm nhìn về phía trước, hai chân thì cứ càng lúc càng tăng cước lực.

“Vút...”

Và thế người đến nơi đầu tiên chính là Điền Hồ.

Để khi Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền lao đến thì chỉ nhìn thấy Điền Hồ vừa khom người, vục Đoàn Quan Sơn dậy, vừa phẫn uất gọi:

- Sư phụ! Sư phụ! Đồ nhi thật vô dụng, đã gây họa lớn cho bốn phái Thanh Thành!

Đoàn Mộc Huyền quay đầu đi, do bất nhẫn không dám nhìn Đoàn Quan Sơn lúc này đã bị vỡ nát lồng ngực, phơi bày cả ngũ tạng lục phủ ra ngoài. Nhưng dù không muốn nhìn, Đoàn Mộc Huyền cũng phải nhìn, vì quanh đây đâu phải chỉ có một mình Đoàn Quan Sơn gặp thảm trạng kinh khiếp đó. Có thêm bốn thi thể nữa, ba của phái Thanh Thành là đại sư huynh Triển Lập, Phùng Viên và Trang Hậu. Thi thể thứ tư là của Tư Mã Thông, lão chưởng môn phái Điểm Thương.

Quá kinh hoàng vì thảm trạng này, Đoàn Mộc Huyền dường như sẽ bất động mãi nếu như không bất ngờ phát hiện có tiếng kêu rên thật khẽ.

Nam Cung Phách cũng nghe tiếng rên, lập tức xô mình đến và sà xuống chỗ Tư Mã Thông trước khi Đoàn Mộc Huyền phát hiện đó là tiếng rên do Tư Mã Thông phát ra.

Vận lực, tiếp chân khí cho lão Tư Mã, Nam Cung Phách còn quay đầu nhìn Đoàn Mộc Huyền:

- Tư Mã tiền bối có thể sẽ chi trì thêm một lúc nữa nếu Đoàn Mộc chưởng môn hạ cố ban cho một hoàn linh đan bảo mệnh.

Đoàn Mộc Huyền thở dài, dù vẫn lấy từ trong người ra một hoàn linh đan đỏ như Chu Sa:

- Có dùng linh dược cũng vô ích. Người ta không thể sống với một lồng ngực vỡ nát. Không hiểu đây là thứ công phu bá đạo gì?

Tiếp lấy hoàn linh đan, Nam Cung Phách định cho vào miệng Tư Mã Thông thì thấy lão mấp máy môi:

- Xin đừng phí... đan dược. Hung thủ là... là...

Nam Cung Phách nôn nóng:

- Tư Mã tiền bối hãy cố lên. Hãy nói cho được điều cần nói. Tính danh của hung thủ là...

Tư Mã Thông vụt trợn đứng hai mắt đầu ngoẹo sang một bên, miệng bật thốt ra hai âm tiết rền rĩ:

- Nghiệt... súc...

Tư Mã Thông đã chết, làm cho Đoan Mộc Huyền hoang mang vô tưởng:

- Nghiệt súc? Tư Mã chưởng môn muốn ám chỉ ai? Hay có người mang tính danh quái dị này?

Nam Cung Phách thở dài, từ từ đặt Tư Mã Thông nằm xuống và vuốt mắt cho lão:

- Vẫn không thể biết đây là loại công phu bá đạo gì! Hà...

Chợt ngay phía sau lưng Nam Cung Phách bỗng vang lên thanh âm của Điền Hồ:

- Nhị vị chưởng môn có bao giờ nghe nói đến công phu Thất Phách U Linh Chưởng chưa?

Nam Cung Phách quay người lại thật nhanh:

- Chưa. Nhưng sao?

Trên gương mặt của Điền Hồ như vừa xuất hiện thêm một vài nét khắc khổ:

- Không sao cả. Vì đó là những gì gia sư dùng chút lực tàn nói ra cho tại hạ biết.

Đoan Mộc Huyền thất kinh:

- Lệnh sư rõ ràng đã chết, nói sao được mà nói?

Điền Hồ cười khổ:

- Dùng chân lực để tiếp trợ chút sinh khí cho một người sắp tuyệt mệnh, đâu phải là việc khó thực hiện? Cớ sao Đoan Mộc chưởng môn lại tỏ ra kinh ngạc, như thể tại hạ là người có năng lực cải tử hoàn sinh vậy?

Đến lượt Nam Cung Phách tỏ lộ sự thất kinh:

- Đúng như thiếu hiệp nói, việc tiếp trợ chân khí là việc tương đối dễ dàng, giả như đối với hành động ta vừa tiến hành trên người Tư Mã chưởng môn. Nhưng sẽ là thập phần khó khăn, kể như là không tưởng, đối với việc thiếu hiệp vừa thực hiện cho lệnh sư.

Điền Hồ nghi ngại:

- Tại hạ bất quá chỉ làm một việc giống như Nam Cung chưởng môn đã thực hiện, sao lại bảo một đàng là dễ, đàng kia lại cho là không tưởng?

Nam Cung Phách liếc mắt nhìn Đoan Mộc Huyền. Thấy vậy, Đoan Mộc Huyền thở dài, và cứ vừa giải thích, vừa lắc đầu từng chập, như thể buộc lòng lắm mới giải

thích cho Điền Hồ nghe một điều mà ai ai cũng biết, chỉ trừ Điền Hồ hoặc giả nai hoặc vờ làm ra vẻ không hiểu.

- Sự khác biệt là thế này, một là cả hai, nghĩa là lệnh sư và Tư Mã chưởng môn tuy có thương thế giống nhau nhưng một người thì hầu như đã tuyệt khí còn một người thì chưa. Kế đến phải kể nội lực có phần cách biệt giữa hai người cần được tiếp lực. Một chưởng môn nhân của một phái nhỏ là lệnh sư đương nhiên không thể sánh bằng nội lực tu vi của một vị chưởng môn một đại phái đã cao niên Tư Mã Thông tiền bối. Với hai điểm khác biệt này nếu thiếu hiệp có thể làm cho lệnh sư lai tinh như Nam Cung chưởng môn vừa giúp cho Tư Mã chưởng môn ít nhất là một vài phần hỏa hầu. Điều này liệu có thật không, khi thiếu hiệp chỉ là đệ tử hàng thứ năm của phái Thanh Thành?

Chẳng biết lời giải thích quá ư minh bạch của Đao Mộc Huyền có làm Điền Hồ rúng động hay không, cả hai dù cố chú mục vẫn chỉ nhìn thấy Điền Hồ bình chân như vại. Vả thản nhiên, Điền Hồ ôm quyền thi lễ với cả hai:

- Việc gì đã xảy ra cho nhị sư tỷ tại hạ, vẫn cần làm sáng tỏ. Ngay bây giờ, tại hạ đành thất lễ với nhị vị chưởng môn vậy. Cáo biệt!

Nam Cung Phách kêu giật ngược:

- Thiếu hiệp không muốn tìm tung tích của Tạ Vân Lô và Cao Như Nguyệt sao? Hoặc giả họ có thể cho thiếu hiệp biết hung thủ là ai.

Đang bỏ đi, Điền Hồ chỉ thoáng dừng lại để buông một lời đoán quyết:

- Hai vị chưởng môn đó nếu như may mắn toàn mạng thì có lẽ vì khiếp đảm họ đã bỏ chạy từ lâu rồi. Thay vì phí thời gian tìm họ, để tại hạ truy tìm nhị sư tỷ và tiểu sư muội là điều cần thiết hơn. Cáo biệt!

“Vút...”

Một lần nữa Nam Cung Phách và Đao Mộc Huyền đưa mắt nhìn nhau. Họ không biết nên xem Điền Hồ là nhân vật ở loại nào? Và vì sao hấn có bản lĩnh quá cao minh so với thân phận một đệ tử vào hàng hèn kém ở một tiểu phái Thanh Thành? Đã thế, lời cuối cùng vừa rồi của Điền Hồ lại là một nhận định chuẩn xác, thật khó tin đó là một nhận định được xuất phát từ một kẻ chỉ có niên kỷ độ mười sáu, mười bảy như Điền Hồ. Trừ phi Điền Hồ là một nhân vật có đến hai thân phận và thân phận giấu kín kia mới có thể giải thích cho họ hiểu hai nan đề vừa nêu.

Sau khi nhìn nhau bằng ánh mắt cho thấy họ quyết khám phá thân phận thứ hai của Điền Hồ, Nam Cung Phách và Đao Mộc Huyền lập tức lao người đuổi theo Điền Hồ.

“Vút... Vút...”

Chưa đi được mấy đỗi, họ bỗng nghe một tiếng quát trầm trầm vang ra:

- Đứng lại đã nào!

“Vút...”

Một Tử Y Nhân chợt xuất hiện ngăn lối họ. Nam Cung Phách dừng lại và khinh khỉnh lướt mắt nhìn đối phương từ đầu cho đến tận gót chân:

- Một sắc phục toàn màu tía đã là lạ, càng lạ hơn nếu các hạ vốn bẩm sinh cũng có dung mạo tuyến màu tím như thế này. Nói đi, các hạ là ai, thuộc bang môn phái bí ẩn nào? Sao lại đường đột và mạo phạm ngăn đường chặn lối hai chúng ta?

Với diện mạo cũng ánh lên màu tía như lối y phục đang khoác bên ngoài, Tử Y Nhân hoàn toàn vô biểu cảm khi cất giọng trầm trầm hỏi cộc lốc:

- Qua khẩu khí này cho thấy tôn giá chính là chưởng môn Không Động Phái, Nam Cung Phách?

Đoan Mộc Huyền bước lấn tới một bước:

- Y là Nam Cung Phách, còn ta là Đoan Mộc Huyền. Như người đã chán sống nên mới dám chặn đường hai nhân vật chưởng môn bọn ta?

Tử Y Nhân cười khùng khục:

- Là chưởng môn Côn Luân Phái? Thật không may mắn chút nào nếu tiện nhân người dừng đi chung với tiểu tử Nam Cung. Vì người đồng hành nên hãy cùng Nam Cung Phách đồng hành luôn đến tận Quỷ Môn Quan vậy! Khà... khà...

Đoan Mộc Huyền động nộ. Bởi dù đã ngoại tam tuần nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa ai dám gọi Đoan Mộc Huyền là tiện nhân. Đâu như Nam Cung Phách do chưa đến ba mươi thì dù có bị gọi là tiểu tử cũng không có gì quá đáng. Do đó, Đoan Mộc Huyền băng mình lướt đến:

- Cuồng đồ vô lễ. Người thật đáng chết!

Và Đoan Mộc Huyền vận dụng chưởng công, quật một kinh thật hung hãn vào mặt Tử Y Nhân.

“Ào...”

Tử Y Nhân bỗng có phản ứng mà Nam Cung Phách thoát nhìn đã kinh tâm. Đó là y cứ như một ngọn tháp to sừng sững, lừng lững và thản nhiên lao thẳng vào chưởng kinh

của Đoàn Mộc Huyền. Đã vậy y còn ung dung cười ngạo nghễ khi hất trả về phía Đoàn Mộc Huyền một kinh cũng không kém phần hung hãn:

- Phách Không Chưởng của Côn Luân tuy lợi hại, nhưng muốn trở thành đối thủ xứng tay Tử Y sứ giả ta thì hãy còn kém lắm. Lui lại nào. Ha... Ha...

“Bùng...”

Và Đoàn Mộc Huyền thật sự bị chấn lui khiến Nam Cung Phách dù muốn ra tay can thiệp cũng không kịp.

Nhưng khi thấy Tử Y Nhân chột xê mình lướt đến như muốn hạ sát thủ với Đoàn Mộc Huyền, Nam Cung Phách liền động nộ xông vào:

- Không phải các hạ muốn lấy mạng Nam Cung mỗ hay sao? Hãy tiếp ta một chưởng! Đỡ!

“Vù...”

Đang đà lướt đến lại bị Nam Cung Phách xuất hiện chắn ngang, từ gương mặt ánh lên màu tía của Tử Y Nhân liền phát ra tiếng rít đầy ác ý:

- Người đã nôn nóng đến vậy thì tại sao ta không cho người tại nguyện? Xem chưởng!

“Ào...”

Bỗng có tiếng quát của Điền Hồ vang lên:

- Tử Hà công phu? Nam Cung chưởng môn hãy lui lại mau.

Cùng với tiếng quát, bóng nhân ảnh của Điền Hồ cũng bất thần xuất hiện, xen vào giữa hai luồng chưởng đúng lúc chúng sắp chạm nhau.

“Vụt...”

Sợ tấn công nhầm vào Điền Hồ, Nam Cung Phách thất kinh, đành thu kinh về.

Và...

“Ầm...”

Tiếng chạm kinh vẫn còn vang dội, bỗng Nam Cung Phách nghe tiếng Điền Hồ hô hoán:

- Chạy mau! Vì không ai trong chúng ta đủ lực đối đầu cùng công phu Tử Hà! Mau chạy đi!

Một kích đủ để chấn lui Đoan Mộc Huyền nguyên là chưởng môn nhân một đại phái Côn Luân, đấy cũng là tấm gương đủ cho Nam Cung Phách tự suy xét lại bản thân và thấy sự tình quả đúng như lời Điền Hồ vừa bảo. Do đó, ngay khi nghe tiếng Điền Hồ hô hoán, Nam Cung Phách liền lớn tiếng thúc giục Đoan Mộc Huyền:

- Đoan Mộc chưởng môn, chúng ta chạy thôi!

Đang lúc Nam Cung Phách nói câu này, Điền Hồ một lần nữa đã cùng Tử Y Nhân chạm chưởng.

“Ầm...”

Bị Nam Cung Phách thúc giục, Đoan Mộc Huyền thay vì bỏ chạy, lại giận dữ quát trả lại Nam Cung Phách:

- Đường đường là một chưởng môn, Đoan Mộc Huyền ta không lẽ không sánh bằng Điền Hồ, một kẻ chỉ là đệ tử hèn kém của Thanh Thành Phái sao? Nam Cung chưởng môn muốn chạy cứ chạy. Mỗi hận một chưởng, Đoan Mộc Huyền ta quyết phải báo thù! Hừ!

Thời gian trôi vẫn trôi và trong khi Đoan Mộc Huyền tỏ bày nỗi niềm hậm hực thì lần thứ ba, Điền Hồ đã cùng Tử Y Nhân chạm kinh, gây thành tiếng chấn kinh vang động.

“Ầm...”

Đưa mắt nhìn, Nam Cung Phách cũng cảm thấy bẽ mặt khi phát hiện một đệ tử mạt hạng của Thanh Thành Phái là Điền Hồ lại có đủ bản lĩnh cùng Tử Y Nhân chạm chiêu lần này là lần thứ ba và xem ra Điền Hồ chưa có dấu hiệu nào kém thế, không như Đoan Mộc Huyền chỉ một kích đã chịu bại.

Hào khí can vân bỗng xông lên, khiến Nam Cung Phách lớn tiếng đồng tình với Đoan Mộc Huyền:

- Tại hạ bảo chạy là chỉ lo cho Đoan Mộc chưởng môn thôi. Còn như chưởng môn muốn lưu lại, ha... ha... lẽ nào một nam tử hán đại trượng phu như tại hạ lại không dám?

◆ Bỗng có tiếng Điền Hồ quát vang, thật khẩn trương:

- Tử Hà công phu càng xuất thủ càng tạo nhiều phản kinh, chỉ có lợi cho kẻ vận dụng công phu đó. Tại hạ không thể chi trì lâu hơn, nếu nhị vị khinh suất, quyết không chạy thì cáo lỗi, tại hạ xin chạy trước vậy. Hậu quả dẫu thế nào, nhị vị cứ tự chịu lấy.

Và Điền Hồ còn bật gầm vang:

- Ác ma! Hãy đỡ một chưởng của Điền Hồ ta!

“Ào...”

Tử Y Nhân cũng phát ra tiếng gầm:

- Tiểu tử ngươi là ai? Sao am hiểu quá nhiều về công phu Tử Hà? Ta không tin ngươi chỉ là đệ tử mặt hạng của Thanh Thành Phái. Nếu không khai báo rõ lai lịch, ngươi phải chết! Đỡ chiêu!

“Ầm... Ầm...”

Thật đúng như lời Điền Hồ đã nói, ngay khi những lượt chạm kinh còn đang vang dội thì Điền Hồ đã xoay người lao đi.

“Vút...”

Sự thế đã đến thế này, cả Đoàn Mộc Huyền lẫn Nam Cung Phách, không ai bảo ai, cả hai đều thi triển khinh công để cật lực bỏ chạy.

“Vút... Vút...”

Họ bám theo Điền Hồ. Vô tình tạo thành mục tiêu cho Tử Y Nhân dễ dàng truy đuổi. Tử Y Nhân giận dữ gầm vang:

- Bọn ngươi chạy đâu cho thoát!

“Vút...”

Đang chạy phía trước, Điền Hồ vừa nhìn thấy một động khẩu âm u lấp ló xuất hiện sau một lùm cây hoang dại liền hộc tốc ngoặt người lao nhanh vào.

Cũng theo chân, Nam Cung Phách và Đoàn Mộc Huyền không một chút ngần ngại, cứ thế lao vào theo.

“Vút... Vút...”

Tử Y Nhân lướt đến và vùng cười âm lên:

- Đúng là lũ thỏ tự đâm đầu sa vào lưới. Như thế càng dễ cho ta hơn. Ha... ha...

Nhưng ngay khi bóng Tử Y Nhân vừa chui vào động khẩu thì một luồng sóng kinh bỗng xuất hiện, quật thẳng vào y, kèm theo tiếng quát đánh gọn do chính Điền Hồ phát ra:

- Chết này!

“Bùng!”

Bị tập kích bất ngờ, Tử Y Nhân liền như chiếc lá bị cuồng phong cuốn đi, chỉ vì một tiếng là bay vút trở ra ngoài, kèm theo một tiếng hộc đau đớn.

“Hự!”

Và chỉ một thoáng sau, toàn bộ động khẩu và cảnh quang bên ngoài liền chìm vào không khí im lìm, không một tiếng động nào phát ra.

Chợt!

“Ầ... m...”

Một tia chớp vụt lóe lên giữa chừng không và chỉ thoáng chốc từng cuộn mây đen nặng nề xuất hiện. Mưa rơi. Kéo theo màn đêm đen ập về, làm cảnh quang đã tĩnh mịch lại càng thêm tĩnh mịch.

- o O o -